

La vida és somni i les xarxes socials també

L'equip de 'Llibert' torna als escenaris amb '¿La vida es sueño? o #gwenismürfila', una reflexió teatral en clau còmica sobre la postveritat que s'instal·la a l'Off Villarroel

TEXT
NÚRIA JUANICO

“¿Qué es la vida? Un frenesí. ¿Qué es la vida? Una ilusión, una sombra, una ficción, y el mayor bien es pequeño: que toda la vida es sueño, y los sueños, sueños son”, clama Segismundo, empresonat a la seva torre, en paraules de Calderón de la Barca. El dramaturg i escriptor madrileny va imaginar una vida feta de mentides que trasbalsa el protagonista i el fa incapaç de desxifrar què és veritat i què no ho és. Aquella història, estrenada el 1635, queda més a prop del 2018 del que en un principi podria semblar. La companyia Les Llibertàries ha vist en l'obra de Calderón de la Barca el clar reflex de la postveritat i les *fake news* instaurades en l'actualitat. Per això, la formació, que torna als escenaris després de *Llibert* (2014), enllaça la peça teatral amb les publicacions a les xarxes socials a internet, que equipara amb la mentida en què viu el personatge de Calderón de la Barca.

“Igual que l'existència de Segismundo, la vida a les xarxes és una bombolla plena de falsedats”, explica la dramaturga i actriu de Les Llibertàries Gemma Brió. A partir d'aquesta premissa, ella i Norbert Martínez han construït *¿La vida es sueño? o #gwenismürfila*, que es pot veure fins al 4 d'agost a l'Off Villarroel emmarcada en el Festival Grec. Sota la direcció de Martínez, Gemma Brió i Tàtels Pérez proposen un joc metateatral en què les fronteres de la veritat i la mentida són imperceptibles. Les actrius estan esperant una tercera companya per assajar, però no acaba arribant mai. “Per esbrinar què li ha passat recorrem a les seves xarxes socials. A partir de les publicaci-

Gemma Brió i Tàtels Pérez a *¿La vida es sueño? o #gwenismürfila*, que arriba avui a l'Off Villarroel. FELIPE MENA / LA VILLARROEL

ons, ens muntem la nostra pròpia pel·lícula i la bola es va fent cada vegada més gran”, explica Brió, que precisa que el muntatge no vol “ni criticar ni jutjar” el fet d'utilitzar aquestes eines, sinó més aviat “exposar una realitat que tots estem vivint”.

L'impuls de traslladar als escenaris la postveritat i les *fake news* se'ls va aparèixer fa un any i mig, quan la victòria de Donald Trump a les eleccions dels Es-

tats Units i el debat sobre el Brexit estaven a primera línia de l'actualitat. “Estaven passant moltes coses, però veïem que no podíem abastar-ho tot, i vam decidir fixar-nos en la part més íntima. Hi ha un paral·lelisme evident entre la nostra quotidianitat a les xarxes i el que passa en la política”, reflexiona Brió. L'espectacle també serveix per constatar que, segons la dramaturga, “tots contribuïm a alimentar aquestes men-

tides en diferents nivells”, perquè “difonem falsedats que quadren amb els nostres esquemes” i “quan creiem que una cosa és veritat, la veïem com una veritat”. Tot i això, Les Llibertàries s'acosten a aquesta realitat des de la comicitat i l'humor. “Més que donar respostes, elaborem una història gamberra –diu Brió–. La reflexió i la crítica sobre aquest tema venen motivades per les preguntes que queden a l'aire”.♦

10 anys de Shakespeare al parc amb la comèdia menys dramàtica

TEXT
N.J.

Parking Shakespeare s'ha guardat per al final la comèdia menys còmica de Shakespeare. Quan va arribar l'hora de plantejar la desena obra que la companyia interpretaria aquest estiu a l'espiral dels til·lers del Parc de l'Estació del Nord, les dues directores, Judith Pujol i Mònica Bofill, van veure que no hi havia escapatoria: l'única comèdia de Shakespeare que la formació encara no havia representat era *Tot va bé si acaba bé*. “Ens feia molta il·lusió dirigir Parking Shakespeare, però l'obra ens generava dubtes per la seva logística i pel missatge que transmet”, explica Pujol.

Però les reticències inicials van quedar aparcades aviat. Les directores es van fer seva l'obra reduint el text a la meitat i incorporant-hi una dramaturgia paral·lela, a través de la qual retenen un homenatge a la companyia i exploren “com la companyia es relaciona amb Shakespeare i amb l'art”, diu Pujol. I al final han agafat afecte a aquesta història sobre un rei malalt i una dona dispo-

Una escena de *Tot va bé si acaba bé*, interpretada per Parking Shakespeare. JOAN MATEU

sada a curar-lo que es pot veure al parc fins al 5 d'agost. Bofill assenyala que l'Helena, la protagonista, és “una heroïna curiosa, perquè és de classe baixa però té coneixements de medicina, perquè el seu pare és metge”.

En aquesta ocasió Shakespeare capgira els rols dels contes tradicionals: no és un home qui salva el rei sinó una dona, que, com a premi, tindrà l'oportunitat de casar-se amb Bertran, un noble de la cort. “Ell no ho accepta i ella dedica tota la seva astúcia i perseverança a fer-lo canviar d'opinió”, avança la directora. Aquest tret de la història, com també la càrrega dramàtica, fa que *Tot va bé si acaba bé* sigui considerada una “comèdia fosca” i se n'hagi criticat el final. Sobre el futur dels muntatges de Shakespeare al parc, el director de la companyia, Pep Garcia-Pascual, és prudent: “Tenim molts fronts oberts i estem a l'espera d'acabar-los de tancar. Podrem anunciar coses en ferm a partir de l'hivern de l'any vinent”.♦